

prodané za odlišných poměru peněžních. Zcela jinak je tomu v případě, když oprávněný postoupil své obmýtní právo smlouvou, sjednanou taktéž před 1. lednem 1919, třetí osobě. Tu nedostačuje skutečnost, že postup ten stal se za cenu smluvenou již v první smlouvě, k tomu, by odepřen byl majiteli lesa nárok, příslušející mu podle §u 1 téhož zákona. V první řadě jest přihlédnouti k tomu, že i nabyvatel práva k těžbě jest anebo byl oprávněn použití výhody, poskytnuté mu uvedeným zákonem. I v tomto směru posuzují nižší soudy opácným náhledem věc nesprávně po právní stránce. Odpurci navrhovatelovi, Leopold a Vojtěch S-ovi, zachovali se skutečně podle toho, podavše po dvakráte návrh na zvýšení úplaty podle uvedeného zákona. V prvním případě, v němž šlo o hospodářský rok 1920 1921, ustoupili od návrhu bez udání duvodu, pokud pak jde o druhý rok, nevešlo usnesení, odepírající jim oprávnění k tomu, v moc práva. Ze spisu je patrné, že Vojtěch S. domáhá se na své smluvní straně náhrady za to, že nebyly mu splněny hmotné výhody, přislíbené mu za to, že postoupil své obmýtní právo, získané od navrhovatele, za nezvýšenou cenu. Nezáleží proto na tom, že postoupil své právo třetímu za tutéž úplatu, jakou má vydati navrhovateli, neboť prospěch jeho měl záležeti v jiné výhodě, než ve vyšší úplatě. Uvedený duvod nedostačuje proto k tomu, by navrhovateli odepřeno bylo právo, vyplývající pro něho z §u 1 uved. zák., jehož ostatní předpoklady jsou splněny. Je proto vysloviti, že Rudolfu C-ovi přísluší ve smyslu §u 1 zákona čís. 121 21 vyšší úplata než smluvená za dříví pokácené v revíru E. za rok 1920 1921, a jest uvažovati jen o výši této úplaty ve smyslu zákona.

Čís. 4969.

Zákon ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n., upravující starší smlouvy o těžbě dříví.

Uživatelé lesa ve smyslu §u 1 zákona jest i ten, kdo, nabyv práva obmýtního, jest oprávněn pokáceti a prodati dříví, vzrostlé na cizím pozemku.

I ohledně změn ve výši jistoty jest rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 236/25, R I 237 25.)

Smlouvou ze dne 26. srpna 1918 přenechali L. a V. S-ové firmě J. veškeré dříví IV. VI. třídy revíru O., a dříví z revíru E., jež jim po vyloučení Otty P-a patřilo podle obmýtní smlouvy, sjednané s Rudolfem C. Kupní cena za dříví z revíru E. činila 1,500.000 K. Uvedená společnost sloučila se fusí podle §u 96 zákona o společnostech s. o. r. s firmou A. tak, že první z nich zanikla a byla vymazána z rejstříku obchodního. Leopold a Vojtěch S-ové domáhali se zvýšení úplaty smluvené obmýtní smlouvou ze dne 26. srpna 1918 ve smyslu zákona čís. 121 21 za hospodářský rok 1921 1922 a to ohledně obou revírů úhrnnou částkou 500.000 Kč, na niž omezili svůj původní návrh. Soud prvního st. l. i c. e usnesením ze dne 18. listopadu 1924 přiznal navrhovatelum pouze

162.513 Kč, usnesením pak ze dne 19. ledna 1925 snížil jistotu, uloženou původně penízem 1,200.000 Kč na 420.000 Kč. Rekursní soud usnesením ze dne 31. prosince 1924 nevyhověl ani rekursu navrhovatelů, ani odpůrkyně do usnesení prvního soudu ze dne 18. listopadu 1924, a rovněž nevyhověl usnesením ze dne 4. února 1925 rekursu navrhovatelů do usnesení prvního soudu ze dne 19. ledna 1925.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelu do usnesení rekursního soudu ze dne 31. prosince 1924, usnesení to, jakož i usnesení prvního soudu ze dne 18. listopadu 1924 zrušil a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl; dovolací rekurs navrhovatelu do usnesení rekursního soudu ze dne 4. února 1925 odmítl.

D u v o d y:

Právnímu názoru nižších soudů, že smlouva ze dne 26. srpna 1918 jest obmýtní smlouva podle zákona čis. 121/21, nebylo odporováno, a nemá ani dovolací soud příčiny pochybovati o jeho správnosti. 1. Pokud jde o revír E., nepřiznaly nižší soudy navrhovatelům náhrady, vycházejíce z právního názoru, že Leopold a Vojtěch S-ové nejsou oprávněni, žádati zvýšení úplaty, ježto nejsou uživateli tohoto revíru. Pojem uživatele lesa ve smyslu §u 1 zákona čis. 121/21 ztotožňují nižší soudy s pojmem požívatel ve smyslu §§ 509 a 511 obč. zák. S tímto názorem nelze souhlasiti. Nejvyšší soud trvá na názoru, opětne vysloveném, že majitelem lesa ve smyslu §u 1 zákona čis. 121/21 jest i ten, kdo, nejsa vlastníkem lesa, užítky z něho bere na základě jiného práva, přičemž nerozhoduje ani, zda je držitelem ve smyslu obč. zákona. Nižší soudy, omezující pojem uživatele na případy §§ 509 a násl. obč. zák., vykládají jej příliš úzce. Uživatelem lesa jest i ten, kdo, nabyv práva obmýtního, jest oprávněn pokáceti a prodati dříví vzrostlé na lesním pozemku, neboť ve výkonu tohoto oprávnění, jež jinak přísluší jen vlastníku, spočívá užívání lesa ve smyslu zákona čis. 121/21. Nižší soudy vykládají nesprávně důvodovou zprávu k zákonu, což je patrné z toho, že důsledkem jich právního názoru nemčlo by se dostati zvýšení úplaty vlastníku lesa, povinnému zalesniti a chrániti pozemky lesní, a naopak má se dostati bez ohledu na zákon poslednímu oprávněnému i zisku, vyplývajícího z poklesu hodnoty peněz na úkor vlastníka. Svým právním názorem přicházejí nižší soudy k pravému opaku toho, co ve skutečnosti zákonodárce zamýšlel zákonem. Nezáleží na tom, že navrhovatelé Leopold a Vojtěch S-ové nepřevzali sami povinnosti, zalesniti revír E. po jeho vykácení, ježto povinnost tu má vlastník, jenž jím přenechal těžbu dříví, a může proto požadovati od nich k tomu cíli zvýšení úplaty. Důsledkem toho přísluší totéž právo jmenovaným jakožto uživatelům lesa ve smyslu zákona čis. 121/21 a obmýtní smlouvy ze dne 28. dubna 1918. Účelem zákona čis. 121/21 byla ochrana lesního hospodářství, jež vyžadovala možnost úpravy starších dlouhodobých smluv o prodeji dříví v lesích. Zákonodárce sledoval účel, vyslovený v Opatření stálého výboru ze dne 8. října 1920, čis. 586 sb. z. a n., jak je vytčeno v důvodové zprávě. To vyplývá ze zákona samotna, ač to nebylo v něm výslovně řečeno. Ze souběžné věci Rudolfa C-a

proti Leopoldu a Vojtechu S-ovym a Ottu P ovi, vyplývá, že uznán byl nárok prvního z nich proti ostatním jmenovaným na zvýšení úplaty za dříví z téhož revíru pro hospodářský rok 1920—1921, což důsledkem §u 8 zákona platí i pro další hospodářské roky. Není proto závlady, aby nárok ten nebyl přiznán i navrhovatelum Leopoldu a Vojtechu S ovi vůči jich nabyvateli obmýtního práva. Opačný náhled nižšího soudu odporuje zřejmě zákonu, činiž dán je podle §u 16 pat. o n sp. říz. duvod k dovolacímu rekursu. Důsledkem toho bude nutno stanovití zvýšení úplaty té podle §u 7 zákona.

Rekursní soud pokládá právem za nepřipustný ve smyslu §u 6 zákona čís 121/21 rekurs do usnesení, jímž soud prve stolice stanovil jistotu ve smyslu téhož §u. Neboť, určil-li soud s konečnou platností jistotu podle volného uvážení, platí to i o dalších změnách této j stoty, ať jde o její zvýšení nebo snížení. Neměl ovšem rekursní soud zabývati se rekursm i po stránce hmotného práva, a měl jej důsledkem správného svého názoru odmítnouti Totéz platí i o dovolacím rekursu, neboť nejvyšší soud není s to vzhledem k §u 6 zákona zabývati se tímto rekursm.

Čís. 4970.

Z rozhodnutí o odhadu nemovitosti k vůli vyměření dávky z přírustku hodnoty (§ 17 nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n.) nabyt práv (§ 11 nesp. říz.) buď zemský inspektorát pro zemské dávky, nebo zcizitel nemovitosti.

(Rozh. ze dne 28 dubna 1925, R I 285 25.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla k vůli vyměření davky z přírustku hodnoty určena nabývací cena nemovitosti, vznesl po uplynutí čtrnactidenní lhůty rekurs bývalý vlastník nemovitosti. Rekursní soud rekursu vyhověl, shledav, že třetí osoby dosud nenabyly prav z usnesení prvního soudu.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že rekurs do usnesení prvního soudu zamítl.

D u v o d y.

Soudním odhadem ve smyslu §u 17 vladního nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n. určuje se výše obecné hodnoty (§ 7 cit. nar.), jež je spornou mezi zemským inspektorátem pro zemské dávky v Piaze a zcizitelem nemovitosti. Podle výše obecné hodnoty, stanovené soudním odhadem, řídí se pak výše dávky z přírustku hodnoty nemovitosti a povinnost k placení útrat soudního odhadu. Z toho patrno, že buď zemský fond, nebo zcizitel, nabývá práva ze soudního usnesení, kterým odhadní výše sporné obecné hodnoty se stanoví, a že proto změna tohoto usnesení je vždy na škodu jedné ze stran. V tomto případě nabyt usnesením prvního soudu práva zemský fond a nebylo proto možno změ